

РЕШЕНИЕ

№ 1977

гр. София, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в закрито заседание на 24.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **12626** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175, ал.1 АПК и чл. 144, ал. 1 АПК, вр. чл.248, ал. 1 ГПК.

Подадена е молба от 15.3.2022 г. от ответника Българската народна банка /БНБ/, с която е поискано да се допусне поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на постановеното по това дело решение – допуснатата е грешка при изписване на името на ищеца.

В друга молба, от 1.3.2022 г., подадена от БНБ, се иска изменение на решението в частта относно разноските. Иска се да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в полза на представлявалия я адвокат А. Г. В молбата се изразява несъгласие с аргументите, изложени в решението № 496/28.1.2022 г., постановено по това дело относно приложимостта на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ. Счита, че следва да се приложи чл.10, ал.4 /обнар. ДВ,бр.94/2019 г./ ЗОДОВ съобразно сега действащата редакция. Позовава се на определение № 2/20.4.2021 г., постановено по т.д. № 1/2019 г. на ОСГК на ВКС и на ОС на ВАС, като по силата на § 1 ПЗР на ЗОДОВ приложение следва да намерят чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, които са идентични на новото законодателно решение в чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ.

Ищецът [фирма] оспорва молбата за изменение на решението в частта за разноските. Счита, че правилно съдът е отхвърлил искането за разноски. Евентуално, прави искане за намаляване на разноските до установения в Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения поради прекомерност, като поддържа вече направеното възражение в този смисъл.

Съдът, като взе предвид изложеното, намира следното:

Молбата за допускане поправка на очевидна фактическа грешка е основателна. В решението погрешно на ред 1 от диспозитива е изписано [фирма]. Ето защо следва да се проправи допуснатата грешка като се изпише името на ищеца [фирма].

По молбата за изменение на решението в частта за разносните съдът намира следното: В своята практика една част от съставите на АССГ приемат, че в производствата по ЗОДОВ разноски за адвокат, при отхвърляне на иска, не се дължат по дела, образувани преди влизане в сила на разпоредбата на чл.10 ал.4 от ЗОДОВ. Друга част са на противното становище.

Противоречиви становища по този въпрос са формирани от различни състави на ВАС. В част от постановените съдебни актове се приема, че разрешението, дадено с новата алинея 4 на чл.10 от ЗОДОВ, следва да се прилага и за заварените дела, с оглед изразената воля на законодателя по този въпрос, а и за да се избегне занапред различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време. Аргументи в тази насока се черпят от мотивите на Определение № 2/20.04.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2019 г. на ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС. Следва да се посочи, че те нямат задължителен характер. С последното е отклонено искането на Главния прокурор на Република България за приемане на съвместно тълкувателно постановление от Общото събрание на съдиите от Гражданската колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по следния въпрос: „В хипотезите на чл. 10, ал. 2, респ. на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, дължи ли ищецът разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато юридическото лице – ответник по иска, съгласно чл. 205 от АПК е представлявано в съдебното производство от юрисконсулт?“, тъй като е прието, че този въпрос вече е намерил законодателно решение.

В други свои решения ВАС приема, че разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), според която ищецът дължи на ответника възнаграждението за един адвокат, ако е имал такъв, се прилага само за дела, образувани след приемането ѝ. Законодателните промени в чл.10 от ЗОДОВ действат занапред, на основание §6, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ. Ето защо, цитираната разпоредба не е относима към производства, образувани преди влизане в сила на изменението на закона.

Според второто становище при тълкуване нормата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ от преди изм. ДВ,бр.94/2019 г. в понятието „разноски по производството“, при отхвърляне на иска, следва да се включат само направените от съда и страните разноски по производството, не и таксите и възнаграждението за един адвокат. При анализ на текста, въз основа на употребата на думите „внесената“ и „разноските“, се прави извод, че на ищеца, респективно на съда /когато не са сторени такива предварително от страните/, се дължат всички разноски, независимо от пълното или частичното уважаване на исковата претенция. / В този см. Р325/17г. по адм.д.611/16г. на АдмС В., Р51/17г. по в.гр.д.25/17г. на ПАС, Р2680/18г. по в.гр.д.1177/18г. на САС, Р1726/18г. по адм.д.12373/15г. на АССГ и др./ . Аргумент в тази насока се черпи и от изречение второ на цитираната норма, в което изрично е направено уточнение ,че адвокатско възнаграждение се дължи съразмерно уважената част от иска. Такова липсва в съдържанието на текста, касаещ останалите разноски.

При второто тълкуване се приема, че законодателят прави разлика между разноски за производството и заплатено възнаграждение за един адвокат, респективно юрисконсултско възнаграждение, респективно юрисконсултско възнаграждение. Последните, макар и да са разходи по делото, не са разноски по производството. В

ЗОДОВ не е предвидено изрично възстановяването на разхода за ползваната от ответника адвокатска услуга по делото или заплащане на юрисконсултско възнаграждение в негова полза. В чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ (в относимата редакция), който се явява специална разпоредба по отношение на чл. 78 от ГПК и чл. 143 АПК, законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявените искове, на ответника се дължи заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение. Към казуса не е приложима и разпоредбата чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ (в редакцията съгласно изм. и доп., публ. ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) доколкото съгласно Параграф 6, ал. 1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗОДОВ, този закон се прилага за предявени искови молби, подадени след влизането му в сила.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, както и двете противоположни становища в практиката на съдилищата, счита, че искането за изменение на разноските е основателно.

При тълкуване на нормите на чл. 10 ЗОДОВ следва да се съобразят критериите по чл. 46, ал. 1 ЗНА (Изм. - ДВ, бр. 46 от 2007 г.), предвиждащ че разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Съгласно ал. 2 (Изм. - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) Когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България.

На следващо място, следва да се съобразят и мотивите на определението № 2/20.04.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2019 г. на ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС: новата алинея 4 на чл. 10 следва да бъде прилагана по отношение и на заварените дела, с оглед вече изразената ясна воля на Законодателя по този въпрос, и за да се избегне занапред различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време; след влизане в сила на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ поставеният по тълкувателното дело въпрос се явява „неуреден въпрос“, по смисъла на § 1 от ПЗР на ЗОДОВ за заварените дела и по силата на тази препращаща разпоредба приложение по тях следва да намерят нормите на чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, които са идентични по смисъл с новото законодателно разрешение в чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ“.

Следва да бъде съобразено и това, че е образувано тълкувателно дело по следния въпрос: „В хипотезите на чл. 10, ал. 2, респ. на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, дължи ли ищецът разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато юридическото лице – ответник по иска, съгласно чл. 205 от АПК е представлявано в съдебното производство от юрисконсулт?“. Следва да се има предвид и това, че е била констатирана противоречива практика по тълкуването на посочените норми.

Действително, определението по посоченото тълкувателно дело не е задължително за съдилищата. Но в това определение, прието от ВАС и ВКС се дават насоките за тълкуването на нормите на чл. 10 ЗОДОВ при заварените дела. При него, в съответствие с чл. 46 ЗНА се дава становище /което и настоящият състав възприема/, че следва да се приложат нормите, които са „идентични“ на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, а именно – чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК.

Посоченото тълкуване е съответно и на основния принцип в гражданския процес –

принципът на равнопоставеност. Защото, при отхвърляне на иска /какъвто е процесният случай/, ответникът не би имал право на присъждане на адвокатско или на юрисконсултско възнаграждение. Същевременно, при обратната хипотеза /уважаване на иска/ -ищецът би имал право на разноски.

Ето защо съдът намира, че следва да бъде изменено решението в частта му за разноските.

Ответникът представи списък на разноските за сумата общо от 15 844,74 лв. с ДДС, както и доказателства за това, че действително са заплатени– фактура от 31.1.2018 г.; платежно нареждане от 27.3.2018 г. и договор за правна помощ от 8.1.2018 г.

При определянето на размера на присъденото възнаграждение съдът следва да се произнесе и по възражението на ищеца за прекомерност на разноските на ответника, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК. Възражението съдът намира за неоснователно. Делото е със сравнително голяма правна и фактическа сложност; проведени са три съдебни заседания, събирани са множество доказателства, изготвяни са становища както по същество, така и по доказателствата.

Същевременно, следва да се има предвид, че ищецът е предявил иск за установяване на факти, производството по който бе прекратено; той предяви и още два обективно съединени иски за 606818,39 лв. и 207576 лв. или общо, цената на исковете е 814 394,39 лв.

Минималният размер на адвокатското възнаграждение, според чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, при материален интерес от 814394,39лв. е в размер на 7 144 лева. Двойният размер на възнаграждението е съответно 14 288 лева. На основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК се дължат разноски както за отхвърлената част на исковете, така и за прекратената част от производството по делото.

Ето защо и договореното и заплатено от БНБ адвокатско възнаграждение в размер на 15 844,74 лв. с ДДС не може да се прецени като прекомерно висок, предвид и фактическата и правната сложност на делото, както и предвид обективно съединените иски.

Ето защо и съдът

РЕШИ

ДОПУСКА поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решение № № 496/28.1.2022 г., постановено по адм.д. № 12626/2017 г. на АССГ 64 с-в, като на ред 1 от диспозитива името [фирма] ДА СЕ ЧЕТЕ [фирма].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

ИЗМЕНЯ решение № 496/28.1.2022 г., постановено по адм.д. № 12626/2017 г. на АССГ 64 с-в в частта му за разноските както следва:

ОСЪЖДА Т. БГ“ ЕАД, ЕИК 175254451 да заплати на Българска народна банка сумата от 15 844,74 лв. с ДДС – разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО в частта за разноските подлежи на обжалване пред ВАС в 7-дневен срок от уведомяването.

СЪДИЯ:

